

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 182/07-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o návrhu Ing. R. N., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/121/06-K zo 4. decembra 2006, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, takto

r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/121/06-K zo 4. decembra 2006 **z r u š u j e .**

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je **p o v i n n ý** zaplatiť prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky úhradu trov konania Ing. R. N. v sume 11 238,40 Sk (slovom

jedenásťtisícdvotridsaťosem slovenských korún a štyridsať halierov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. M., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 30. apríla 2007 doručený faxom návrh Ing. R. N. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/121/06-K zo 4. decembra 2006 (ďalej aj „namietané“ alebo „napadnuté rozhodnutie“). Návrh bol doplnený predložením originálu doručeným ústavnému súdu 3. mája 2007.

Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, bývalému členovi predstavenstva akciovej spoločnosti L., B., a. s., pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“) v sume 135 000 Sk zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára za to, *„že nepodal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v lehote ustanovenej čl. 8. ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (t. j. v lehote do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie)“*.

Podľa navrhovateľa nie je medzi účastníkmi sporné, že bol v období od 5. mája 2004 do 2. decembra 2005 členom predstavenstva akciovej spoločnosti L., B., a. s., a v čase výkonu tejto funkcie navrhovateľom mal štát stopercentnú majetkovú účasť v tejto akciovej spoločnosti. Navrhovateľ taktiež nespochybňuje, že ako verejný funkcionár nepodal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (ďalej len „oznámenie“).

Za sporné však navrhovateľ považuje posúdenie toho, či mu takáto povinnosť ako verejnému funkcionárovi vôbec vznikla a či nepodanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona možno kvalifikovať ako porušenie tohto ústavného zákona.

Ďalej navrhovateľ poukazuje na to, že v konaní pred výborom „*tvrdil, že sa vzdal funkcie člena predstavenstva, keďže koncom roka 2005 sa stal predsedom S. Slovenskej republiky, pričom svoje tvrdenie uviedol ako vyjadrenie na výzvu výboru k začatému konaniu, v ktorom bol aj vymedzený skutok a jeho právna kvalifikácia, a teda jeho vyjadrenie bolo bezprostredne dané vo vzťahu k skutku a jeho právnej kvalifikácii*“.

Navrhovateľ uvádza, že v okolnostiach danej veci „*konal v súlade s ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z., a teda, že skutok uvedený v napadnutom rozhodnutí nie je možné kvalifikovať ako porušenie tohto ústavného zákona, a to konkrétne čl. 8 ods. 5*“. V súvislosti s tým vychádzajúc z ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona ďalej tvrdí, že „*ako verejný funkcionár povinnosť podať vyhlásenie podľa čl. 8 ods. 5 nemal*“.

Odvolávajúc sa na čl. 8 ods. 1 ústavného zákona navrhovateľ tvrdí, že ako verejný funkcionár povinnosť podať vyhlásenie podľa čl. 8 ods. 5 citovaného ústavného zákona nemal, pretože „*nie každý verejný funkcionár (tak ako je definovaný ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. - čl. 3 ods. 1 v spojitosti s čl. 2 ods. 1) má povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.*“.

Navrhovateľ vyslovuje názor, že „*verejný funkcionár podľa čl. 8 ods. 1 nie je vymedzený len typom vykonávanej verejnej funkcie, resp. verejnou funkciou, ktorú zastáva, ale aj ďalšou okolnosťou, a to, že tento verejný funkcionár v posledných dvoch rokoch pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo o povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám*“.

Preto podľa navrhovateľa nie každý verejný funkcionár uvedený v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona má povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 uvedeného ústavného zákona, podľa neho je to tak len v prípade, že ide o verejného funkcionára, *„ktorý v období dvoch rokov pred skončením funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci, podpory, úľave a pod., a teda len ten funkcionár, ktorý sa spôsobom ustanoveným ústavným zákonom podieľal na rozhodovaní o nakladaní s verejnými financiami“*.

Navrhovateľ považuje za nelogické, aby každý verejný funkcionár uvedený v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona bez ohľadu na to, či v posledných dvoch rokoch nakladal, resp. sa podieľal na rozhodovacom procese s verejnými financiami, bol povinný podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 uvedeného ústavného zákona. V spojitosti s tým navrhovateľ zdôrazňuje, že ako verejný funkcionár *„ani jedným spôsobom uvedeným v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona nenakladal s verejnými financiami (t.j. v posledných dvoch rokoch pred skončením funkcie neposkytoval úľavy, štátne pomoci a pod.), a preto mu nevznikla povinnosť ustanovená čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (podať oznámenie výboru), a preto nemohol porušiť čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a preto je jeho konanie v súlade s ústavným zákonom“*.

Namietané rozhodnutie navrhovateľ označuje za vecne nesprávne a zároveň aj nepreskúmateľné, pretože z jeho výrokovej časti podľa neho vôbec nevyplýva, na základe akých skutočností dospel výbor k záveru, že by mal on ako verejný funkcionár spôsobom uvedeným v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona v posledných dvoch rokoch nakladať s verejnými financiami, a teda nie je zrejmé, na základe akých skutkových záverov zistil, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vznikla povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Z odôvodnenia namietaného rozhodnutia nie je podľa navrhovateľa možné zistiť, či sa výbor skúmaním týchto okolností zaoberal, na základe čoho usudzuje, že výbor ustálil porušenie jeho povinností podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona *„len na tom skutkovom základe, že navrhovateľ bol verejným funkcionárom (...). Takto zistený skutkový stav je nedostatočný pre ustálenie porušenia povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona“*.

Navrhovateľ sa zaoberá tiež tým, «či pre ustálenie porušenia povinností podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, má vplyv možná aplikácia ustanovenia čl. 8 ods. 3 písm. a) ústavného zákona, ktorá ustanovuje, že zákaz ustanovený v čl. 8 ods. 1 sa vzťahuje aj na verejného funkcionára, ktorý v období dvoch rokov pred skončením funkcie uzatvoril v mene obstarávateľa zmluvu s uchádzačom vo verejnom obstarávaní vykonanou nadlimitnou metódou alebo podlimitnou metódou. Ustanovenie čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, ktorého porušenie sa kladie v napadnutom rozhodnutí verejnému funkcionárovi za vinu, jasne a zreteľne znie, že povinnosť podať oznámenie vzniká len verejnému funkcionárovi podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Z ustanovenia čl. 8 ods. 5 nevyplýva, že aj ostatní verejní funkcionári (t. j. verejní funkcionári uvedení v čl. 8 ods. 2 až 3 ústavného zákona) majú podať oznámenie vymedzené čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Dané ustanovenie výslovne uvažuje len o verejných funkcionároch podľa čl. 8 ods. 1, a nie aj o verejných funkcionároch podľa čl. 8 ods. 2 a 3. Ak by malo byť úmyslom ústavného zákona, aby povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 splnili aj verejní funkcionári uvedení v čl. 8 ods. 2 a 3, tak tento úmysel by sa prejavil aj v znení uvedenej právnej normy, t. j. namiesto spojenia „verejní funkcionári podľa odseku 1“ by bolo spojenie „verejní funkcionári podľa odseku 1 a ž 3.“ (...)

Povinnosť verejných funkcionárov uvedených v čl. 8 ods. 3 písm. a) ústavného zákona podávať oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nemožno vyvodiť ani z iných ustanovení zákona».

V nadväznosti na uvedené navrhovateľ upriamuje pozornosť na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého možno povinnosti ukladať len zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Ďalším dôvodom, ktorý podľa navrhovateľa zakladá nepreskúmateľnosť namietaného rozhodnutia, je podľa navrhovateľa to, že „nemá preukázané ani to, či navrhovateľ je alebo nie je verejným funkcionárom, na ktorého by sa mal vzťahovať zákaz podľa čl. 8 ods. 3 písm. b) ústavného zákona, resp. že v tomto smere nebolo zo strany výboru vykonávané žiadne dokazovanie“.

Výhrady navrhovateľa sa týkajú aj nedostatočnej individualizácie skutku, ktorý výbor kvalifikuje ako porušenie čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a jeho „náležitej konkretizácie“.

Sumarizujúc skutkový a právny stav veci dospel navrhovateľ k názoru, že v danom prípade došlo k porušeniu jeho viacerých základných práv a slobôd, ktoré mu zaručuje ústava [konkrétne ide o čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49, ako aj o čl. 13 ods. 1 písm. a)] a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom tento názor odôvodňuje okrem iného aj tým, že v konaní pred výborom mal byť porušený princíp kontradiktórnosti a princíp verejnosti konania.

Navrhovateľ na základe toho navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie výboru zrušil a priznal mu úhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou zo 7. mája 2007 požiadal predsedu výboru o vyjadrenie k návrhu navrhovateľa, ktorý mu v prílohe zaslal, a zároveň aj o predloženie na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu. Vyjadrenie predsedu výboru z 31. mája 2007 k návrhu spolu s kópiou súvisiaceho spisu bolo ústavnému súdu doručené 18. júna 2007. Predseda výboru sa v tomto vyjadrení čiastočne stotožnil s argumentáciou navrhovateľa akceptujúc jeho výhrady k formálnym nedostatkom v konaní týkajúcim sa nedostatočne zisteného skutkového stavu a tiež fakt, že výbor rozhodol v danej veci predčasne a bez právneho dôvodu.

Výbor však vo svojom vyjadrení osobitne upozornil na to, že v konaní navrhovateľ na výzvu výboru z 20. októbra 2006 nenamietal, že nespĺňa kritériá pre vznik povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, hoci z uznesenia o začatí konania, ktoré mu bolo doručené, je zrejmé, že konanie proti navrhovateľovi bolo začaté pre nesplnenie povinnosti podľa označeného článku ústavného zákona.

K námietke neprerokovania veci na ústnom pojednávaní výbor uviedol, „že predmetný ústavný zákon výboru neukladá takúto povinnosť a princíp kontradiktórnosti je

relatívne dostatočne naplnený v ustanovení čl. 9 ods. 4, podľa ktorého má verejný funkcionár voči ktorému sa vedie konanie možnosť vyjadriť sa k uzneseniu o začatí konania. Uvedenú možnosť však verejný funkcionár R. N. nevyužil v dostatočnom rozsahu, čo naopak uviedlo výbor do omylu a doviedlo ho o. i. k nesprávnemu rozhodnutiu“.

V replike na vyjadrenie výboru z 31. mája 2007 navrhovateľ vo svojom stanovisku z 20. júna 2007 zotrval na svojom názore, že namietané rozhodnutie je v rozpore s ústavným zákonom, uvádzajúc, že výklad čl. 8 ods. 1 ústavného zákona zo strany výboru nemožno v danej veci považovať za ústavne súladný výklad danej právnej normy. Vyjadril zároveň názor, že „Výbor taktiež nemôže rozhodnúť len na základe toho, že navrhovateľ v konaní pred výborom nenamietal, že by nespĺňal podmienku uvedenú v čl. 8 ods. 1 úst. zák., a že z jeho vyjadrenia je zrejmé, že o tejto povinnosti ani nevedel.

Výbor ako orgán verejnej moci je povinný vo svojom rozhodovacom procese náležite zisťovať skutkový stav a na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu náležite rozhodnúť (...), berúc ohľad najmä na tú skutočnosť, že výsledkom jeho rozhodovacieho procesu je uloženie sankcie, ktorá má zrejmý represívny charakter (...), a súčasne aj verejnoprávny rozmer. (...)

Takáto rozhodovacia činnosť orgánu verejnej moci nie je súladná s princípmi materiálneho právneho štátu a nemožno ju ospravedlňovať ani technickými dôvodmi výboru, keďže v danom prípade má v prvom rade štát (resp. výbor) povinnosť zabezpečiť svoje fungovanie tak, aby rozhodovacia činnosť orgánov verejnej moci bola súladná s týmito princípmi.

Pokiaľ sa jedná o výhradu výboru, že navrhovateľ nepredložil žiadne dôkazy o tom, že nenakladal s verejnými financiami vymedzeným spôsobom v zmysle čl. 8 ods. 1 úst. zák., tak chceme uviesť, že podľa nášho názoru je dôkazné bremeno nie na navrhovateľovi, ale na výbore“.

Vzhľadom na uvedené dôvody navrhovateľ na podanom návrhu v celom rozsahu zotrval.

II. Skutkový stav

Z obsahu návrhu vrátane jeho príloh, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu predložených listinných dôkazov obsiahnutých v spise týkajúcom sa konania vedeného výborom proti navrhovateľovi ústavný súd zistil nasledovný skutkový stav relevantný na posúdenie veci.

1. Navrhovateľ bol v období od 5. mája 2004 do 2. decembra 2005 členom predstavenstva akciovej spoločnosti L., a. s., t. j. vykonával verejnú funkciu podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona. Navrhovateľ sa funkcie člena predstavenstva označenej akciovej spoločnosti so stopercentnou majetkovou účasťou štátu k uvedenému dátumu vzdal z dôvodu menovania do funkcie predsedu S. Slovenskej republiky.

2. Navrhovateľ vo väzbe na vykonávanú verejnú funkciu podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona v ustanovenej lehote písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona výboru nepodal.

3. Výbor uznesením č. 70 zo 16. októbra 2006 začal podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pre nesplnenie povinnosti podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

4. Uvedenú skutočnosť výbor navrhovateľovi oznámil listom sp. zn. VP/108/06-K z 20. októbra 2006 doručeným mu 30. októbra 2006, v prílohe ktorého mu zaslal predmetné uznesenie a zároveň ho vyzval, aby sa k nemu vyjadril.

5. Navrhovateľ sa k výzve vyjadril listom doručeným výboru 13. novembra 2006, v ktorom okrem iného uviedol: *„Vo funkcii predsedu S. som majetkové priznanie*

v roku 2006 včas odovzdal a preto považujem začatie správneho konania voči mojej osobe za nelogické a bezpredmetné.“

6. V rozhodnutí sp. zn. VP/121/06-K zo 4. decembra 2006 výbor konštatoval, že navrhovateľ ako verejný funkcionár - bývalý člen predstavenstva akciovej spoločnosti L., a. s., „*tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone verejných funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. v lehote ustanovenej v tomto článku porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone verejných funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.*“, za čo mu uložil pokutu v sume 135 000 Sk zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára.

V odôvodnení svojho rozhodnutia výbor ďalej uviedol: „*Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom, výbor má možnosť len konštatovať, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s ústavným zákonom alebo zákonom a uložiť pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) vo výške trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára (keďže ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 a 6 ústavného zákona).* (...)“

Podľa čl. 9 ods. 12 môže výbor rozhodnúť aj o zastavení konania, ak sa v konaní nepreukáže, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosti ustanovené týmto ústavným zákonom. (...)

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že je nesporné, že uvedený verejný funkcionár porušil ústavný zákon. Z vyjadrenia menovaného je zrejmé, že o uvedenej povinnosti nevedel a že došlo k nesplneniu povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Z toho dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému verejnému funkcionárovi Ing. R. N., bývalému členovi predstavenstva akciovej spoločnosti L., a. s. ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona vo výške trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára. Uvedené rozhodnutie bolo 19. marca 2007 schválené uznesením č. 302.“

7. Rozhodnutie výboru sp. zn. VP/121/06-K zo 4. decembra 2006 bolo navrhovateľovi doručené 11. apríla 2007.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 182/07-32 z 2. augusta 2007 prijal návrh navrhovateľa na ďalšie konanie. Po jeho prijatí ústavný súd 6. augusta 2007 vyzval predsedu výboru, aby sa, ak to považuje za potrebné, vyjadril k návrhu, resp. doplnil svoje pôvodné vyjadrenie z 31. mája 2007. Predseda výboru ústavnému súdu oznámil, že v predmetnej veci zotrváva na svojom uvedenom stanovisku.

Súčasne vyjadril nesúhlas s tvrdením navrhovateľa obsiahnutým v jeho stanovisku k pôvodnému vyjadreniu výboru z 31. mája 2007, podľa ktorého výbor vôbec neskúmal splnenie podmienok pre vznik oznamovacej povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v kontexte s čl. 8 ods. 1 ústavného zákona a neumožnil navrhovateľovi vyjadriť sa vo veci. Poukázal aj na to, že skúmanie podmienok pre vznik povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je u verejného funkcionára podľa odseku 1 tohto článku ústavného zákona veľmi obtiažné a nepostačuje len vyjadrenie organizácie, v ktorej verejný funkcionár vykonával verejnú funkciu. V týchto prípadoch by bolo potrebné „posúdiť všetky úkony, ktoré verejný funkcionár v období dvoch rokov pred skončením funkcie vykonal a či napĺňajú kritériá uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona.“

Kedže navrhovateľ vo svojom liste (stanovisko podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona z 31. 10. 2006) túto skutočnosť nenamietal, výbor mal dôvodne za to, že ide o funkcionára podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona a uvedenú skutočnosť ďalej nepreveroval.

Z toho dôvodu je dôvodné naše tvrdenie, že pokiaľ verejný funkcionár nenamietal, že nemá povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, môže dôjsť k nesprávnemu rozhodnutiu výboru v konaní podľa čl. 9 ods. 5 ústavného zákona“. Na túto skutočnosť upozornil predseda výboru s tým, aby ju ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o trovách konania.

Ústavný súd zaslal vyjadrenie výboru z 15. augusta 2007 na zaujatie stanoviska právneho zástupcovi navrhovateľa, ktorý k nemu doručil ústavnému súdu vyjadrenie zo 7. septembra 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Pokiaľ sa jedná o stanovisko Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len ako „výbor“), že navrhovateľ v konaní nenamietal, žeby nebol verejným funkcionárom, ktorý by nespĺňal podmienku nakladania s verejnými financiami v zmysle čl. 8 ods. 1 ústavného zákona a len na základe tejto skutočnosti mal za to, že túto podmienku spĺňa, tak takýto výklad nepovažujeme za správny. Výbor ako štátny orgán je povinný konať len na základe zákona, v jeho medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Je na výbore, aby v danej veci zistil náležité skutkový stav a na podklade takto zisteného skutkového stavu aj rozhodol, či konanie verejného funkcionára je v súlade s ústavným zákonom alebo nie. Nie je preto možné v rozhodovacej činnosti vychádzať len z toho, že keď sa účastník nevyjadrí, tým v podstate uznáva svoje „previnenie“».

Navrhovateľ odvolávajúc sa na teleologický výklad právnych noriem ústavného zákona dáva do pozornosti ústavnému súdu aj ďalšiu skutočnosť, a to, že po skončení výkonu verejnej funkcie člena predstavenstva akciovej spoločnosti L., a. s., bol kontinuálne vymenovaný do funkcie predsedu S. Slovenskej republiky a po ukončení tejto verejnej funkcie podal predmetné oznámenie, čím bol účel zákona podľa neho v plnom rozsahu naplnený. Aj keď zákon s takýmito prípadmi nepočíta, navrhovateľ vyjadruje názor, že verejný funkcionár nemá za takejto situácie povinnosť podať oznámenie. Opačný výklad by bol podľa navrhovateľa zjavne formalistický a v konečnom dôsledku by popieral zmysel a účel predmetného ústavného zákona.

III.

Relevantná právna úprava

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) v spojení s čl. 3 ods. 1 ústavného zákona je verejným funkcionárom aj ten, kto vykonáva funkciu štatutárneho orgánu alebo člena štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Na účely čl. 7 a čl. 8 ústavného zákona a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa uvedených

článkov, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk), ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie zakazuje:

a) byť zamestnaný v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu u tých osôb, ak je jeho mesačná odmena v tomto zamestnaní vyššia ako 10-násobok minimálnej mzdy,

b) byť členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu tých osôb,

c) byť spoločníkom, členom alebo akcionárom tých osôb,

d) mať uzatvorenú zmluvu o prokúre, mandátnu zmluvu, komisionársku zmluvu, zmluvu o sprostredkovaní, zmluvu o obchodnom zastúpení, zmluvu o tichom spoločenstve alebo darovaciu zmluvu s týmito osobami,

e) mať uzatvorenú zmluvu, ktorej obsahom je oprávnenie konať v mene tých osôb.

Verejný funkcionár podľa čl. 8 ods. 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať určenému výboru písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 3 druhej vety ústavného zákona ak sa konanie začína z vlastnej iniciatívy orgánu príslušnému podľa odseku 1 (t. j. výboru, pozn.), konanie je začaté dňom, keď orgán podľa odseku 1 urobil prvý úkon voči verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, (...) rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 12 poslednej vety ústavného zákona sa konanie zastaví (...), ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavnému súdu v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona (ďalej len „orgán“). Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom

súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1. Podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

IV.

Východiská pre rozhodnutie ústavného súdu

Navrhovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru nespochybňuje, že nepodal v určenej lehote písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Skutočnosť, že navrhovateľ nepodal predmetné oznámenie nie je teda medzi účastníkmi (navrhovateľom a výborom) sporná. Navrhovateľ však argumentuje tým, že v konaní nebolo preukázané, že mu takáto povinnosť ako verejnému funkcionárovi vôbec vznikla, a preto nepodanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nemožno kvalifikovať ako porušenie tohto ústavného zákona.

Ďalej navrhovateľ argumentuje najmä tým, že:

„(...) nie každý verejný funkcionár (tak ako je definovaný ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. - čl. 3 ods. 1 v spojitosti s čl. 2 ods. 1) má povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (...)

- (...) verejný funkcionár podľa čl. 8 ods. 1 nie je vymedzený len typom vykonávanej verejnej funkcie, resp. verejnou funkciou, ktorú zastáva, ale aj ďalšou okolnosťou, a to, že tento verejný funkcionár v posledných dvoch rokoch pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo o povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám (...)

- (...) je nelogické, aby každý verejný funkcionár uvedený v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona bez ohľadu na to, či v posledných dvoch rokoch nakladal, resp. sa podieľal na rozhodovacom procese s verejnými financiami, bol povinný podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 uvedeného ústavného zákona (...)

- ako verejný funkcionár «(...) ani jedným spôsobom uvedeným v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona nenakladal s verejnými financiami (t.j. v posledných dvoch rokoch pred skončením funkcie neposkytoval úľavy, štátne pomoci a pod.), a preto mu nevznikla povinnosť ustanovená čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (podať oznámenie výboru), a preto nemohol porušiť čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a preto je jeho konanie v súlade s ústavným zákonom (...)

- namietané rozhodnutie je vecne nesprávne a zároveň aj nepreskúmateľné, pretože z jeho výrokovej časti podľa neho vôbec nevyplýva, na základe akých skutočností dospel výbor k záveru, že by mal on ako verejný funkcionár spôsobom uvedeným v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona v posledných dvoch rokoch nakladať s verejnými financiami, a teda nie je zrejmé, na základe akých skutkových záverov zistil, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vznikla povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

- z odôvodnenia namietaného rozhodnutia nie možné zistiť, či sa výbor skúmaním týchto okolností zaoberal na základe čoho usudzuje, že výbor ustálil porušenie jeho povinností podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona „... len na tom skutkovom základe, že navrhovateľ bol verejným funkcionárom (...). Takto zistený skutkový stav je nedostatočný pre ustálenie porušenia povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona .

- (...) z ustanovenia čl. 8 ods. 5 nevyplýva, že aj ostatní verejní funkcionári (t.j. verejní funkcionári uvedení v čl. 8 ods. 2 až 3 ústavného zákona) majú podať oznámenie vymedzené čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Dané ustanovenie výslovne uvažuje len o verejných funkcionároch podľa čl. 8 ods. 1, a nie aj o verejných funkcionároch podľa čl. 8 ods. 2 a 3. Ak by malo byť úmyslom ústavného zákona, aby povinnosť ustanovenú čl. 8 ods. 5 splnili aj verejní funkcionári uvedení v čl. 8 ods. 2 a 3, tak tento úmysel by sa prejavil aj v znení uvedenej právnej normy, t. j. namiesto spojenia „verejní funkcionári podľa odseku 1“ by bolo spojenie „verejní funkcionári podľa odseku 1 a ž 3. (...)

Povinnosť verejných funkcionárov uvedených v čl. 8 ods. 3 písm. a) ústavného zákona podávať oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nemožno vyvodit' ani z iných ustanovení zákona (...)

- (...) skutok, ktorý výbor kvalifikuje porušenie čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, nie je dostatočne konkretizovaný ani individualizovaný.

- Výbor taktiež nemôže rozhodnúť len na základe toho, že navrhovateľ v konaní pred výborom nenamietal, že by nespĺňal podmienku uvedenú v čl. 8 ods. 1 úst. zák., a že z jeho vyjadrenia je zrejmé, že o tejto povinnosti ani nevedel. Výbor ako orgán verejnej moci je povinný vo svojom rozhodovacom procese náležite zisťovať skutkový stav a na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu náležite rozhodnúť (...) berúc ohľad najmä na tú skutočnosť, že výsledkom jeho rozhodovacieho procesu je uloženie sankcie, ktorá má represívny charakter (...) a súčasne aj verejnoprávny rozmer. (...) Takáto rozhodovacia činnosť orgánu verejnej moci nie je súladná s princípmi materiálneho právneho štátu a nemožno ju ospravedlňovať ani technickými dôvodmi výboru, keďže v danom prípade má v prvom rade štát (resp. výbor) povinnosť zabezpečiť svoje fungovanie tak, aby rozhodovacia činnosť orgánov verejnej moci bola súladná s týmito princípmi.

- Pokiaľ sa jedná o výhradu, že navrhovateľ nepredložil výboru žiaden dôkaz o tom, že nenakladal s verejnými financiami vymedzeným spôsobom v zmysle čl. 8 ods. 1 úst. zák. (...), je dôkazné bremeno nie na navrhovateľovi, ale na výbore.»

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 štvrtou vetou ústavného zákona vyplýva, že predmetom konania o preskúmaní rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti

s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní namietaného rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho potvrdí.

Navrhovateľ ako verejný funkcionár vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu výboru vydanému v konaní podľa ústavného zákona v okolnostiach daného prípadu namieta predovšetkým procesné pochybenie v postupe výboru spočívajúce v nesprávnej interpretácii a aplikácii čl. 8 ods. 5 v spojení s čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, ale tiež nedostatočne zistený skutkový stav a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd musí mať na zreteli, že pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, koncepciu a interpretáciu právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu a pri riešení konkrétnych prípadov nesmie opomínať, že prijaté riešenie musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. V konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 1/07 už ústavný súd zdôraznil, že z jeho postavenia ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) musí pri uplatňovaní svojej právomoci brať zreteľ aj na dodržiavanie procesných zásad zaručujúcich právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 a nasl. ústavy, a preto aj v okolnostiach prípadu navrhovateľa s prihliadnutím na zistené skutočnosti a svoju funkciu vyplývajúcu mu z čl. 124 ústavy dospel k názoru, že je daný dôvod na to, aby sa zaoberal a zahrnul do predmetu svojho skúmania v danej veci aj výhrady navrhovateľa smerujúce proti procesnému postupu výboru v konaní v danej veci.

Pri preskúmaní navrhovateľom namietaného rozhodnutia výboru ústavný súd vychádzal zo svojej stabilnej judikatúry, podľa ktorej má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 77/02). Tento záver o ústavne súladnom výklade aplikovanej právnej normy sa vzťahuje v celom rozsahu aj na otázku dôvodnosti návrhu na začatie konania podľa § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde a na výklad, či predpoklady tejto dôvodnosti z ústavného hľadiska boli alebo neboli

splnené. Výklad týchto predpokladov však nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha (IV. ÚS 156/03, IV. ÚS 26/06).

Výbor ako orgán Národnej rady Slovenskej republiky, ktorému ústavný zákon v čl. 9 ods. 1 písm. a) zveruje právomoc vykonávať konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, má v danom prípade postavenie orgánu verejnej moci.

Zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci - bez ohľadu na jej prípadnú obťažnosť - predstavuje nielen jednu zo základných podmienok pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavne ustanoveného postupu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a ochrany práv. Preto prílišná formálnosť alebo povrchnosť dôkazného konania je v rozpore s ústavnými princípmi právneho a demokratického štátu.

V konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

Výbor musí preto v takomto konaní vykonať dokazovanie z úradnej povinnosti a na základe vykonaného dokazovania v potrebnom rozsahu konkretizovať, akú povinnosť (alebo obmedzenie) ustanovenú ústavným zákonom alebo zákonom verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil. Dôsledkom toho potom je, že verejný funkcionár nie je povinný preukazovať, že splnil alebo neporušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom, ale naopak skutočnosť, že ostal po začatí konania prípadne nečinný alebo nebol v konaní dostatočne aktívny, nemôže ísť na jeho ťarchu. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu verejný funkcionár nemá tzv. dôkazné bremeno, na základe ktorého by bol povinný preukazovať alebo vyvracať určité skutočnosti, ktoré majú vplyv na rozhodnutie výboru.

Na základe toho ústavný súd stotožňujúc sa v otázke posúdenia dôkazného bremena s navrhovateľom vyslovuje názor, že nemožno vyhodnotiť v jeho neprospech skutočnosť, na ktorú poukázal výbor vo svojom vyjadrení k návrhu, podľa ktorého v predmetnom konaní na výzvu výboru z 20. októbra 2006 navrhovateľ nenamietal, že nespĺňa kritériá pre vznik povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, hoci z uznesenia o začatí konania, ktoré mu bolo doručené, je zrejmé, že konanie proti navrhovateľovi bolo začaté pre nesplnenie povinnosti podľa označeného článku ústavného zákona.

Vychádzajúc z odôvodnenia namietaného rozhodnutia dospel ústavný súd k záveru, že výbor pri svojom rozhodovaní v danej veci vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Napriek jednoznačnej dikcii čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, podľa ktorej sa povinnosť podať v ustanovenej lehote písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok vzťahuje výlučne na verejného funkcionára podľa odseku 1, výbor vôbec neskúmal (a vo svojom vyjadrení k návrhu to aj výslovne priznáva), či navrhovateľ spĺňa atribúty verejného funkcionára podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona (teda, či v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám). V súvislosti s tým výbor v spomínanom vyjadrení k návrhu z 31. mája 2007 uviedol, že *„vychádzal z prezumpcie, že okruh verejných funkcionárov, ktorých sa týkajú povinnosti a obmedzenia článku 8 je vymedzený druhom funkcie (...). U tých, ktorý sú vymedzení v článku 8 ods. 5 druhom funkcie výbor vychádza v doterajších konaniach z vyvrátiteľnej domnienky, že všetci verejní funkcionári môžu vykonávať v období dvoch rokov pred skončením výkonu funkcie činnosti, týkajúce sa verejného záujmu uvedené v druhej časti čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Z jednotlivých druhov funkcií (celkom 27 druhov funkcionárov – viac ako 500 osôb) nie je automaticky zrejmé, či v období dvoch rokov pred skončením výkonu funkcie vykonával činnosti týkajúce sa verejného záujmu, ktoré si vyžadujú ako dôsledok podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona“*. V nadväznosti na uvedené samotný výbor v citovanom vyjadrení

akceptoval výhrady navrhovateľa k formálnym nedostatkom v konaní týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového stavu, ako i fakt, že rozhodol predčasne a bez právneho dôvodu.

Keďže skutkové zistenia výboru nie sú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o zdroj toho ktorého dôkazného prostriedku, nijako konkretizované, a nie je ani dostatočne zrejmé, z akých dôkazov a v akej ich hodnotiacej väzbe bol ustálený skutkový stav veci, z ktorého výbor pri rozhodovaní v danej veci vychádzal, je potrebné podľa názoru ústavného súdu považovať napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Ústavou garantované základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy premietnuté pri ochrane práva do ustanoveného postupu vymedzeného podľa povahy veci príslušným procesným poriadkom (a v okolnostiach daného prípadu upravených v čl. 9 ústavného zákona) je svojou povahou i významom základným predpokladom spravodlivého procesu. Preto zároveň predstavuje aj základnú podmienku zákonného a ústavne konformného rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že v danom konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov neboli vo vzťahu k navrhovateľovi dodržané princípy spravodlivého procesu tým, že výbor svoje závery (ako napokon aj sám priznal) oprel o nedostatočne zistený skutkový stav, a vzhľadom na to je potrebné aj napadnuté rozhodnutie považovať za rozporné s týmito ústavnými princípmi a ako také aj za arbitrárne.

Ústavný súd preto konštatoval nesúlad napadnutého rozhodnutia s ústavným zákonom, vychádzajúc z úlohy, ktorú plní v opravnom konaní, v rámci ktorého výlučne jemu prislúcha na základe špecifickej právomoci zasiahnuť do rozhodnutia výboru. Opierajúc sa o uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade sa v konaní pred výborom nepreukázalo, že navrhovateľ „*ako verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené*“ ústavným zákonom alebo zákonom, a preto mal výbor postupovať v súlade s príkazom obsiahnutým v čl. 9 ods. 12 prvej vete

ústavného zákona a konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, ak už bolo začaté, proti navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi zastaviť.

Vzhľadom na to nepovažoval už ústavný súd za potrebné zaoberať sa ďalšou argumentáciou navrhovateľa, ktorou sledoval dosiahnutie zrušenia namietaného rozhodnutia, najmä pokiaľ ide o povinnosť podávania oznámenia v prípade, ak verejný funkcionár po skončení výkonu verejnej funkcie „bez prerušenia“ pokračuje vo výkone inej (ďalšej) verejnej funkcie, ktorej výkon následne ukončil, v súvislosti s čím mu vznikla povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, ktorú vo vzťahu k tejto ďalšej verejnej funkcii splnil.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd rozhodnutie výboru sp. zn. VP/121/06-K zo 4. decembra 2007 týmto nálezom zrušil (bod 1 výroku).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania navrhovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. M. M. v konaní pred ústavným súdom. Navrhovateľ ich vyčíslil sumou 11 238,40 Sk (slovom jedenásťtisícdivestotridsaťosem slovenských korún a štyridsať halierov) spolu za tri úkony právnej pomoci vykonané v roku 2007 podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a podľa § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd zistil, že navrhovateľom vyčíslená odmena je v súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky, a preto mu ju priznal v uplatnenej sume. Pretože výbor, ktorému bola ako účastníkovi konania pred ústavným súdom uložená povinnosť nahradiť trovy navrhovateľa, je orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, uložil mu ústavný súd splnenie tejto povinnosti prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky, ktorá nakladá s jej rozpočtovými prostriedkami (bod 2 výroku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2007